

סיפור ישראלי

הוא היה "קוץ בתחת", שוטר חרוץ מדי. האם המישטרה, "הוציאה עליו חוזה"? האם פיברקו נגדו תיק? דס"ר רינגל (מימין) מאמין שכן.

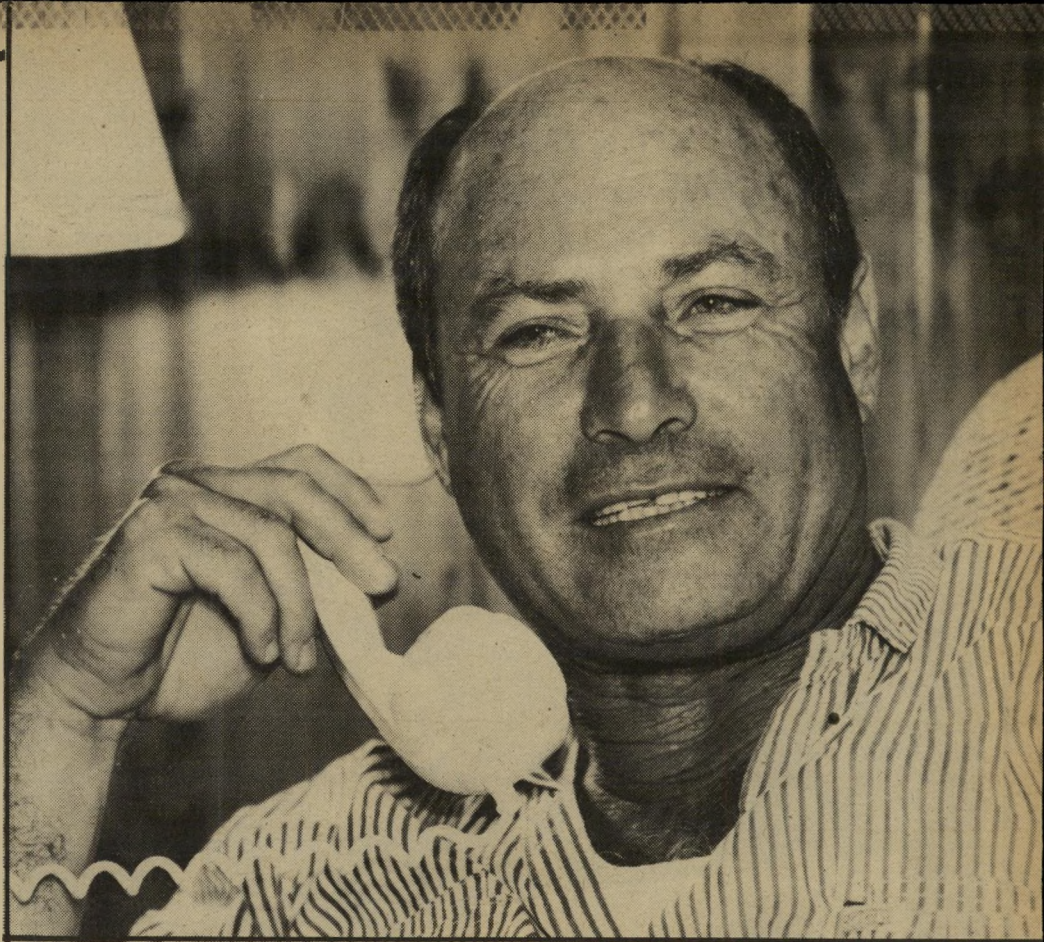
ידידימישפחה, כתב־פניה לשוטרים. לדבריו, "זה רעיון שעלה לי בראש, אחרי שראיתי איך המישטרה מתנהגת לבנאדם".

"שוטר נכבד, אבי רס"ר מישטרה מזה 20 שנה", כתב עודד. "העלילו עליו עלייה. משרד מבקר המישטרה הרשיע את אבי לפני מישפט, מבלי לשמוע את גירסתו כלל. אבי זוכה בבית־הדין וזיכוי מלא. היום מחפשים על השוטרים והקצינים שהכשילו את אבי. המישטרה אוסרת על אבי להת-

באחד הימים, בשעת־בוקר מוקדמת, ארבה גאולה סעדיה למורח האלמוני. לרבריה, היא ראתה את רינגל עושה זאת ובורח. כאשר צעקה אחריו, כך סיפרה בבית־הדין, הוא השליך לעברה קופסה עם צואה וברח.

רינגל טען שהוא ירד לשפוף את האשפה, לפתע ראה את סעדיה רצה אחריו וצועקת, וכדי לא להיתקל בה, עלה מייד הביתה.

על עדותה של גאולה אמרה השור־פסת ברלינר: "היא לא אומרת אמת."

צואה על הקיר

ראיין אחרי זיכוי המוחלט. שוטר, למד ממיקרו של אבי אין לך גיבוי במישטרה!"

את הדפים חילק עודד בעת מישחק כדורגל בבילומפילד ובמישטרת מרחבי הירקון. עודד: "השוטרים לקחו ברצון את הדפים, התעניינו, קראו. היו כאלה שבכלל לא ידעו על הזיכוי. קציני מישטרה לא רצו אפילו להסתכל עליי, וסינבו לקחת דף. חכם אחד אמר שהוא לא יודע לקרוא. כאשר עמדת ליד מישטרת מרחבי־הירקון וחילקתי דפים, נתן מפקד־המרחב, אריה ביבי, הוראה לשוטר לפנות אותי משם כנחש."

אמירת־שקר לא תדיר שינה מעיניה, ועל רינגל: "הוא בחר ליישב את הסיכסוך באמצעים חוקיים, ולא היה פונה לדרך שיש בה משום אלימות פרימיטיבית." על עדותו של שוטר־חוקר במיקרה של רינגל אמרה השופ־טת: "תשובות השוטר על דוכן־העדים היו עלבון לאינטליגנציה."

"אין לך גיבוי!"

מייד אחרי הזיכוי כתב הבן עודד, מכיום גימנויסט בן 17, בעזרת

למישפחת רינגל ולמישפחות האחרות בכניין. רינגל התלונן עליך בעירייה ובמישטרה עשרות פעמים, אך דבר לא נעשה. רינגל זכה בתחנת־המישטרה כיחס של החמצת־פנים, מפני שהטריד את התחנה בפניות חוזרות ונשנות, אמרה השופטת.

בתחילת שנת 1987 נמרחו כמעט מדי לילה צואה על רלתות הקיוסק. סעדיה שכר את שרותיה של חברת שמירה, אבל המורח לא נמצא. "בני הווג סעדיה שיכנעו את עצמם שיכנעו עמוק שרינגל הוא מורח הצואה", אמרה השופטת.

נגמר במכות. כמו שהוא אומר: "הייתי מרביץ ומורבץ".

אחרי קרוב לשנתיים של עינויי־דין, זוכה אביהם של עודד ואמיר, רס"ר המישטרה אהרון רינגל, מכל אשמה.

אמיר, הצעיר במישפחה, סבל יותר מכולם. הוא לא הבין בכלל מאיפה זה בא לו.

בכתב־האישום נגד אבא שלו נאמר: "הנאשם מרח במזיד צואה על דלתות

סמ"ר רינגל (מימין) מקבל דרגה מידי דויד קראוס (1984) והו תיק חריג מכל הבחינות...

הקיוסק". הסיפור התפרסם בעיתונים, ואמיר, אז בן 12, שמע בכל יום מה־ילדים בבית־הספר: "אבא שלך זורק חרא! אבא שלך שוטר מסריח! מה זה, יש לאבא שלך עצירות? אין לכם מקום בבית לחרוב?"

הוא "הלך מכות" עם כולם. יצא לו שם של מופרע. המורות התחילו לשנוא אותו. יועצת־החינוך של בית־הספר אמרה להוריו שצריך לקחת אותו לפסיכיאטר. לקחו אותו. הפסיכיאטר מצא שהילד בריא לגמרי, והמליץ לשלוח את היועצת ואת מחנכת־הביתה לפסיכיאטר.

לשקר ולישון

ה רעש מהקיוסק, השייד לכניי ה הוג גאולה ועורא סעדיה, הפריע

גם עודד, המבוגר מאמיר בשלוש שנים, עבר תקופה קשה. הילדים צעקו עליו: "חרא! וברוב המיקרים זה היה

הדסה רינגל ליד דלת הקיוסק. האבא שלך זורק חרא! אין לכם מקום לחרוב!